

человѣцы, които Вышнійтъ употребява сѣкоги когато иска да възвълнува свѣта, както во времето на распространяванѣето на свещенната си религія. Олинеъ бѣше най-способенъ да огласява, защото той не бѣ създаденъ освѣнъ за страданія, нито са боеше, нито са отчайваше нѣкоги и самъ той вдъхновенъ вдъхваше и на другитѣ ревността къмъ вѣрата. Умътъ на таквызи человѣцы распаля страстта имъ, и страстта е оръдіе на дѣлата имъ, и чрезъ волята си побѣждаватъ сърцата на хората, когато са показватъ че употребяватъ само силата на разсѣдка си. Нема нищо поприлепкаво отъ вѣстърженността: вѣстърженността е аллегоріята за басията за Орфея, тя одушевява камънетѣ, укротява звѣроветѣ; тя е духътъ на искреността, безъ нея нито истинната тържествува.

Олинеъ прочее не остави Апкида да избѣгне, той го стигна и му рече :

— Не са чуди, Апкиде, ако ти са виждамъ дотѣгналъ като расклащамъ дълбочината на ума ти, който възвълнуванъ са скита по тъмни и сумнителни разсѣжданія. Не са чуди, казвамъ, но потърпи малко. Бъди добръ, моли са ; мракътъ ще изчезне, възвълнуваніето ще утихне и този богъ, който едно време ходи по Самарійскитѣ води, ще стѣпни на волнитѣ за спасеніето на душата ти! Нашата религія е строга, но въ дароветѣ си изобилна ; тя пои съ минутни горчевини, но награждава съ безсмъртно блаженство.

— Тѣзи обѣщанія, отговори съ упорство Апкидъ, сж мрежи въ които са сплитатъ краката на человѣцитѣ ; о, колко сж прекрасны обѣщаніята които ма докарахъ въ светилището на Изида !

— Но испытай си разума, пое Назарянинътъ. Може ли да бжде добра една вѣра която докача нравитѣ ? Учите са да служите на боговетѣ, но, ради бога ! каквы сж божествата ви ? И, както вы сами исповядате, каквы сж дѣлата имъ, каквы сж качества на природата имъ ? Не ги ли представятъ като по жестоки и отъ злодѣйцитѣ ? а между туй заповѣдатъ вы да ги обожавате за светостта имъ ? И самъ си Зевсъ що е друго, освѣнъ единъ блудникъ и отцеубійца ? А каквы сж по должитѣ богове освѣнъ неговы подражатели ? Заповѣдатъ вы да не убивате, а вый служите на убійцитѣ ; не трѣба да блудствувате, а вый китите съ цвѣтъя жертвенника на блудника. Туй сичко е горчива иронія срѣщо светото естество на природата, която е вѣрата. Но обърнете сега ума си къмъ едина, единственнаго и истиннаго бога ! Въ неговото светилище азъ искамъ да та заведа. Той ти са вижда погоренъ, потаинственъ, необлеченъ въ слабоститѣ на